

7. Blagor jim, kateri niso ničesa dolžni, ker ni treba se ugibati posojevavcem.

8. Blagor zdravim, ker njim ni treba piti grenkih pa dragih pijač.

9. Blagor neoženjenim, ker ni treba se bati, da bi jih ušesa bolele.

10. Blagor starim, ker ne bo treba se jim več dolgo po svetu ukvarjati.

Jezikoslovne posebnosti.

S klobuki mi le glave pokrivamo, Nemci pokrivajo z njimi tudi perste, ker pravijo — *Fingerhut*.

Nemci tudi cukar (sladkor) na klobuke merijo, ker pravijo — *Zuckerhut*.

Čevlje nosimo mi le na nogah, Nemci jih nosijo tudi na rokah, ker pravijo — *Handschuh*.

Tudi po klancih voznim kolesam čevlje podkladajo, ker pravijo — *Radschuh*.

Nemci so menda kdaj imeli ženske vedno zaperte kakor Turki, ker še zdaj Nemci imenujejo žensko — *Frauenzimmer*.

Nektere ribe so pri Nemcih leséne, ker jim pravijo — *Stockfisch*.

Navadno se ljudje na svet rodijo, pri Nemcih se kujejo, ker pravijo — *Menschenschlag*.

Hlače se narejajo iz sukna ali pa iz druge robe; Nemci jih imajo tudi iz vode, ker pravijo — *Wasserhose*.

Narmanj se ujema z resnico v nemškem jeziku oštir, pravijo mu — *Schenkwirth*.

Nobenemu nič zastoj ne dá, pa pravijo, da vino „šenkuje“ — *Wein schenken*.

Nemci so začeli narejati ženskim oblačila iz obročev, ker pravijo — *Reifrock*.

Nemci pridevajo otrokom, katerim starši pomejjo, še ene usta, to je — *Vormund*.

Pri vseh ljudstvih otroke redijo in učijo, pri Nemcih jih ulečejo; ker pravijo — *Kinder erziehen*.

Pri Nemcih imajo vsi hribje noge, ker pravijo — *Am Fusse des Berges*.

Med Nemci prijatli ne stojijo na dveh nogah, ampak le na eni, pravijo — *Er steht mit ihm auf einem freundschaftlichen Fusse*.

Nemci imenujejo najimenitniše opravila, igrače, ker pravijo od takega, ki ima veliko oblast v rokah — *Er hat einen grossen Spielraum*.

Visoke mogočne osebe so bile menda nekdanj tako rahle, da se je skoz nje vidilo, zato so jim rekli — *Durchlaucht*.

Nemški grofje so bili rojeni le na visokih hribih, zato se jim pravi — *Hochgeboren*.

Kdaj je nek pri Nemcih postal pes znamenje revšine, ker pravijo — *Er ist auf den Hund gekommen*.

Kadar Nemec kaj neumnega naredi, pravijo, da kozla vstrelil — *Hat einen Bock geschossen*.

Čudno je, da pri Nemcih nevesta prinese v hišo strup, ker pravijo — *Mitgift*.

Nemci ljudi lepe obnaše zaperajo, ker od takih pravijo — *Eingezogen*.

Malopridne pa izpušajo, ker jim pravijo — *Ausgelassen*.

Kadar Nemci odbornike volijo, menda vselej strelajo, pravijo jim — *Ausschuss*.

Kadar dnarje dajo komu, preden jih zasluži, menda tudi strelajo — *Vorschuss*.

En malo prismuknjen Nemec menda zmiraj strela, ker mu pravijo — *Schuss*.

Nemci tudi dim v sode spravljajo, ker pravijo — *Rauchfass*.

Tudi tinto Nemci v sodih hranujejo — *Tintenfass*.

Čudno je, da Nemci tako radi tolčejo, ker veliko opravi le s tolčenjem znamenjujejo, kakor: vorschlagen, nachschlagen, durchschlagen, aufschlagen, ausschlagen, überschlagen, anschlagen, entschlagen, beschlagen, zuschlagen. Pa še veliko drugih. Višnjagorski.

Dopisi.

Iz Zagreba 1. aprila. V. G. — Beseda (koncert) v korist tukajšnji učiteljski knjižnici 23. dan p. m., ki jo je „Novicam“ oznanil njih navadni dopisnik, se je izverstno obnesla na vsako stran. Kakor čujemo, bomo imeli v kratkem v tukajšnjem gledišu horvaško igro za siromaške Dalmatince; igrali bojo horvatski plemenitniki. Naj Vam še oznamim, kako Horvatje spoštujejo svoje za domovino neutrudljive pisatelje. Poddružnica sv. Ivanika je vredniku „Gospodarskega lista“ g. Bogoslavu Šulek-u poslala zlato pero s slavivnim pismom, v katerem se mu iskreno zahvaljuje za njegovo delavnost na horvaškem literarnem polju, posebno pa za marljivo vredovanje „Gospodarskega lista“. Omenjeno però je mojstersko delo. Visi na dvostruki zlati verižici; v sredini se nahaja s krono horvaško-slavonski gerb tudi iz čistega zlata narejen, in na srebernem deržalu je napisano v horvaškem jeziku posvečenje. Podružnica, ki je to storila, je lepo poslavlila zasluženega vrednika kmetijskega časnika, pa tudi sama sebe je počastila, kazaje, da vé ceniti vredne svoje možake. Slava!

Iz Reke. Vem, da se tudi v Ljubljani zdaj marsikaj sliši iz Horvaškega, pa se je tudi res, od kar sem Vam zadnjikrat pisal, marsikaj novega prigodilo. Narod se je iz dolge nečimernosti zopet zdrnil. To novo življenje nekteri res pisano gledajo in sém ter tje gerdo domorodce natolcovajo. Te gospode bi le prosil, spomniti se besed svetega pisma: „Po njihovem sadu jih boste spoznali“. Nobeno oko pa do zdaj še ni moglo spaziti ne zernica koristi, ki bi jo bila prinesla delavnost teh zabavljacev bodi si vladi, bodi si narodu. Da pa so domorodci mnogo, mnogo obema koristili, nam spričuje zgodovina. Vse, kar se nasprotno njim govori, pa so prazne marne, ali pa hudobija. Naj omenim tedaj ob kratkem, kako so zadnje mesce Horvatje napredovali. Poglavitna, vesela novica je, da je notranje sovraštvo na vse strani zginilo. V Pripomorji ni več nikakorsne laške stranke; prejni laškutarji so poprijaznili se z domačimi in jim razodevajo spoštovanje, kakor jim gré. Tako se je popolnoma zedinilo z narodsko stranko tudi horvaško plemstvo, ki je bilo pred večidel madjaronsko; pri veselih gostijah je delala se bratovščina in zdajci začno imenitni plemenitaši podpirati domačo literaturo, domači napredek. Ravno zdaj se snuje tudi društvo sv. Cirila, slovanskega apostelja; pristopiti mu bodo zamogli brez razločka katoličani in staroverci, ker svetnika oboji enako časté za največjega dobrotnika. In tako gine od dné do dné tudi sovraštvo zavolj vere. Pa tudi med Horvati in Madjari ni nobene jeze več; kjer koli se snidejo, se prijazno pozdravljajo in pomenkovajo, vse je odpuščeno in pozabljeno. Nekterim ljudem, ki se štulijo za Bog vé kake „patriote“, se zdí ta prijaznost med narodi tern v peti in silno nevarna. Hotli bi, da so si vse avstrijsanske ljudstva eno proti drugemu kakor psi in mačke. Takim ljudém nikoli ne vstrežeš. Ako so narodi si navskriž, kričé v eno mer: „ewiger Nationalitätenhader;“ ako so prijazni, sem jim podtikajo „Hintergedanken“. Sam Bog vstrezi takim. Taka politika je pa grozno piškava, zato, ker je hudobna. Gorjé državam, ki skušajo stati na temelji takošne sirove nemoralnosti. Jez pravim, da mora biti, kakor povsod drugej, alfa in omega vsake politike sprava in ljubezen. In zato je gotovo le veselo znamenje, da je med Horvati notranji prepír potihnil. Žal pa bi nam bilo, ako bi obetane politične novine ne prišle na dan. Kako nek hoče narod brez njih svoje potrebe in svoje želje vladi razodevati? — Pisal sem Vam, da je dobil horvaški pisatelj Kurelac *) povabilo, priti na rusko vseučilišče v Harkov. Toda blagi mož tega ni sprejel; pretežko ga stane,

*) Ne zdi se nam treba popravljati tiskarne pomote, po kateri se je unidan pisalo Kurelec namesto Kurelac, ker učenega domoljuba ime je vsakemu omikanemu Slovencu tako dobro znano, da vsak sam popravi tiskarni pogrešek. Vred.

puščati svoj narod; raje živi v bridki nadlogi domá. — Prišlo mi je ko to govorim, na misel, da zdaj spet, kakor pred tremi leti, nek barantač Kranjcev išče, da jih pelje v amerikansko republiko Bolivio za koloniste. Se ve, da jim obeta zlate gradove, da bodo pridelali obilno cukra, kofeta, tobaka in drugih dobrot, morebiti tudi zlata na cente, in zraven da ne bodo nič davkov plačevali! Kakor mi je sam pravil, jih je v Terstu že precej dobil, tudi trije šomoštri so se oglasili. Temu človeku je ime Gergec, pa dvomim, da bi mi bil pravo ime povedal. Kar sem poznal po govorjenji, bi utegnil biti iz Idrije. Da mu ljudje bolj verjamejo, jim pokazuje cel sklad papirjev, rekoč, da so mu to pravice. Morebiti ga je bolivska vlada res najela; toda tudi nji ni nič upati v teh recéh. Osleparila je še vsakega, ki se je dal ji privabiti. Uni dan sem govoril tudi z nekim Verhničanom, ki mi je pravil, da gré po veliki noči v Egipt, kjer nek skalnat hrib presekujejo; menda je slišal od daleč nekaj o sueškem kanalu, pa ga žene „s trebuhom za kruhom“. Ako so že Slovenci prisiljeni preseljevati se kam drugam, ker jih sém ter tje ne more naša zemlja vseh živiti, naj saj zapeljive sreče ne iščejo v Ameriki, dokler so jim drugi kraji odperti. V Slavonii, na priliko, bi jih marsikteri grajšak rad sprejel; najrodovitnejši zemlji manjka tam delavcov; bi ostali vendar blizo doma in med svojim narodom. — Zdaj pa še nekaj zastran naše literature. Slovenskih bukev tukaj ni moč dobiti, razun če si jih človek sam iz Ljubljane naroči; vendar pa bi se jih tukaj dokaj prodalo. Naj nam pošlje kak knjigar Fleišman-ove pesmi, prav težko jih pričakujemo, in ravno tako Vilhar-jeve in Cegnar-jeve poezije. Zastran bukev pa naj povem še nekaj, kar se je meni pripetilo. Poslal mi je gospod Drobníč iz Gradca že pred pol petim mescom svojih slovenskih iger 30 eksemplarov; jez sem jih pa prejel še le sred januarja, dobivši od pošte duplikat — recepis, ko nikakoršnega prvega povabila vidil nisem! Ljudje so segli hitro po igrah, toda najbolj mladi ljudje brez plenka, pa so prosili me, da čakam. Do zdaj sem dobil dnar še le za 8 bukev. Duh je volján, al mošnja je suha! Kdor pošilja sem knjige, mora saj ubogim učencem za en čas upati! Plačajo pa pošteno, kadar imajo. Taka se mi je godila tudi za horvaške bukve; včasih sem moral čakati pol leta, pa tudi več, pa ni drugač, če nečemo v mladini veselja do domačih reči pogasiti. Res pa je tudi, da ni vredno naše bukvarstvo piškavega oreha; ko bi bilo bolje urejeno, ne dvomim, da bi se prodalo naših bukev trikrat več kakor tako. Med vsemi obertnijami je ono najmanje napredovalo.

Peripatetikar.

Od Primorja. Kako všeč nam je, drage „Novice“, dopis iz Gorice v vašem zadnjem listu, ne moremo povedati. To so izlitki prave domače duše, ki ljubi svoje očetstvo in mili njegov jezik. Posebno so nam pa mično šepetale po ušesih besede, s katerimi sklence dopisatelj: „Pičeni od vsakega komarčka ne smemo več padati v omedlevico. Zaupno stopimo na bojišče dušnih moči; naše orožje je pošteno iz dobrega blaga, ter pokažimo, da zgodovina tudi nas potrebuje. To moramo storiti tudi mi Primorci; tudi nas je izbrala Božja previdnost za naš dragi slovenski narod. Bratje! za mnogo let se bo sodil naš spomin; dajmo! da bodo naši potomci s spoštovanjem se spomnili nas“. Za mnogo let se bo sodil naš spomin. Nič kakor gotova resnica! Zgodovina namreč pretehtuje dela dedov in vnukov in njeni pravični obsodbi ne odide nobeden. Ona odmeri vsakemu zasluženost „slavo“ ali „grajo“ in pa še solnčno čisto spričuje, da so „odpadniki“, naj si bo že v veri ali v občinskem življenji ali pa v maternem jeziku, neka nesreča, ki je dostikrat tudi stoletja več poravnati ne zamorejo. „Poglejte Ločnik, vas, še ne celó uro hoda od Gorice! Stari Ločničanje še umejo slovensko, mladina pa je skoz in skoz že furlanska“ — toži pisatelj „Novic“ in po vsi pravici. Ker pa morebiti marskteremu ni znano, odkod da ta pri-

kaza izvira, jo povemo, pa zmiraj z ozirom na prigovor „relata refero“ tako-le: Ločničanje so zgolj, kakor še dandanašnji, njihovi severni sosede, slovensko govorili, in sicer do tiste dobe, da je neki Anton Leonardič (Leonardig po laški pisavi) postavljen bil za njihovega farmana. Ta, kakor pravijo, nek učen, pa tudi ne malo svojoljuben mož, se je sramoval, kakor vse njemu podobne revne duše, biti rojen Slovenec. Svojo najpervo sulico vlomi zoper slovenščino po tem, da se prekersti v „Leonardis“. Bivši farman (fajmošter) v Ločniku je šlo njegovo celodjanje na to, podlesti slovenščino v furlansčino. Ker pa vendar, kakor stari prigovor terdi, se ne zverne deblo na en mahljej, začne tudi on moliti v cerkvi po furlanski, uči in zapove učiti kristjanski nauk otroke po furlanski in ukaže ženinom in nevestam, naučiti se molitvice in najpotrebnejših resnic sv. vere po furlanski! Terda volja in če tudi ne „zelus domus tuae comedit me“ spodrine njegov materni in vplodi namesto njega drugi jezik — ako ga ravno ne pozná vesvoljni svet. — In še dandanašnji se vidi na Sveti gori, kadar pridiguje slovenski duhovnik, kako stari Ločanje pobožno na glas svojih nekdanjih dedov poslušajo, v tem, ko mladi zato, ker ga ne umejo, rijejo iz cerkve. Res je, da so Leonardiča nekteri iskreni Slovenci v Ločniku nasledovali; al ti so spoštovali mladosti utisnjeni jezik in so tudi prav imeli, zakaj drugač bi precej po „panslavizmu“ vonjali. „Pičeni od vsakega komarčka ne smemo več padati v omedlevico“. Prav imate! Vendar ko bi bili ti „komarčki“ našega rodú, bi se še tudi pogoltnila ena in druga terpkega okusa; pa so le večidel ljudje takega reda, ki se tako malo zavejo slovenskega jezika, kakor zajec bobna, ali, na kratko rečeno, čertijo kar ne umejo. Zgodi se pa tudi, da taki tiči v lastno sramoto včasih kaj dobro naletijo. Taka se je pripetila nekemu leta 1848, ko so bili slovenski možaki poklicani zastran volitve poslancov v Frankobrod. Ta človek jim govori na dolgo in široko v jeziku, ki ga ne umejo, kakošne da morajo voliti možé in kakošne da ne, in sklence precej neprilčno, da zavolj pomanjkanja nemščine oni za taki zbor niso, ker bi mogli tam samo le molčati, kakor „dolgouhci“. Ta nagovor potolmači po slovenski na njegovo povelje neki njegovih podložnih, zabrusijo pa tako-le: „Ker vi te šprah ne zastopite, ktera se v Frankfurtu šraja, tako vi osli niste za tam, temoč sami taki, kateri to špraho zastopijo“. Neskončen smeh se vzdigne. Nazadnje so pa radi vsi skupaj — doma ostali.

Od kranjsko-štajarske meje 29. marca. — š —
„Novice“ so unidan v Oglasniku št. 8 naznanile, da so 4 fantje dobili postavno osetnino za to, ker so lansko leto (kmali bo obletnica) nekega človeka v Savi smerti oteli. Naj Vam povem, kako da se je to zgodilo. 14. dan aprila se hoče grajšinski oskerbnik, ker brodnika ravno ni bilo pri rokah, sam pod zagorsko postajo železnice na Jesu (štric Prusnika) čez Savo prepeljati. Komaj čoln od brega odrine, ga dereča voda berž sred Save potegne. Kdor nevarni kraj pozná, kjer je nekdaš za ladije nalaš kanal bil — kraj, kjer Sava po ostrih pečinah in kobilah se v belih penah serdito razbija in po stermem slapovji hruši — on vé, da je moral gospoda smerten strah prepadata, viditi, da močna struga čolnič v strašni prepad naglo žene. In res! v malih minutah treši čolnič na rogato skalo, se na drobne kose razbije, — mož pa se vendar za skalni rog ulovi, ga s skerčenima rokama terdno objame in na ves glas kriči: „Pomagajte, pomagajte! 1000 gold. dam, kdor me reši!“ Stražaj in delavci na železnici sicer slišijo in vidijo topljenca; al kdo mu je v stanu pomagati? Tudi za 10.000 gold. si nihče ne upa med peneče valovje in oestro skalovje. Tako mož več ur v smertnem strahu brez upanja na pomoč visi in vpije, dokler ni že ves ohripal. — Al glejte! zdaj pride Matevž Koritnik (zavolj velike pogumnosti „Radecki“ imenovan) in z njim Alojz Hafner (ne Achner), človek junaške kervi, od Terbovskega broda s čolnom, ktere ga po

suhem Bernard Stok in Janez Pelauer za dolgo verv privezanega vlečeta, vsaki hip pripravljena, ako se čoln na skalovji razbije, da Matevža in Alojza, in če bo mogoče, tudi topljenca na suho potegneta. Ko nekaj više od skale, ktere se gospod derži, s težavo pridejo, brodnarja z vso močjo čoln k topljencu poženeta, Matevž hipoma verv okoli že napol mertvega verže, ga naglo k sebi od skale v čoln potegne, Janez in Bernard pa čoln po dolgi vervi k kraji vlečeta in tako očitni smerti rešijo gospoda. Ker so bili vsi do kože mokri in zmrazeni, hitijo kar se dá proti Zagorju se v bližni oštariji preobleči, ogret in okrepčat se. Ko se tudi smerti oteti bolj okreva in se smertnega straha oddahne, seže v varžet, v katerem je, kakor pravijo, res čez 1000 fl. imel, in dá svojim rešiteljem — 9 goldinarjev (piši devet goldinarjev) in gré svojo pot! Odkod je ta mož domá, ki je svoje življenje v Savi tako drago, na kopnem pa le za 9 goldinarjev v bankovcih cenil, ne bomo pravili, ker naš namen je bil, le verle naše rojake pohvaliti, ktere zavest dobrega dela plača ne pa cekin; — toliko pa vendar rečemo, da mož v Savi ni bil — našinec.

Iz Ljubljane. Klic Njih eksc. deželnega gospoda poglavarja v včerajni „Laib. Ztg.“ prosi pomoči revnim našim Dolencem in Notranjcem. Drugo pot bomo natisnili celi razglas. — V poslednjem mestnem zboru je bilo na predlog gosp. župana-namestnika sklenjeno, gosp. Ridinger-u iz Augsburg-a, ki je po svetu že več gaznih svečav napravil, tudi napravo take osvečave za ulice ljubljanskega mesta izročiti proti temu, da delo letos začne in ga doverši v prihodnjem letu; — tudi je bilo v tem zboru sklenjeno, da se mesto podpiše za 5000 gold. loterijnega posojila. — V saboto zvečer je bila v gledišu nemška igra „Die Weiber von Veldes“, izdelana od gosp. Germovnika po tisti prigodbi leta 1813, ki so jo „Novice“ unidan popisale pod naslovom „Serčne Blejke“. Kako je pač bilo in kaj? — bojo radovedno barali naši bravci. Glediše je bilo polno tako, da se je vse terlo doli in gori; vrata parterja so mogle celó odperte biti, da so ljudje v predvežji stali; veliko jih celó ni moglo noter. Naše „Blejke“ morejo pač ponosne biti, da so napolnile gledišo tako kakor še nikoli letos ni bilo! — In kako je igra dopadla? bo vedčno dalje prašal ta in uni. Da resnici damo, kar resnici gré, moramo reči, da v obče dobro, ker ploska je bilo dovelj in na koncu vsakega akta je bil gospod pisatelj klican, namesto kterege pa se je neki igravec zahvaljal. Tako je bilo. — In kaj pa kritika pravi? Domača kritika pred vsem bi bila rada vidila domačo igro v domači besedi, v kateri bi bil podžupan (mérer adjunkt) iz Zagoríc, korenjak od nog do glave, — Ferjanova Anka iz Želeč, junaška vodnica blejskih žen, — smešni mlinar Matija, in pa pobožni fajmošter blejski še vse bolj segli v persi poslušavcov kakor v ptujem jeziku. Pa tudi modrega Petrana, postavnega Kokalja v kožuhi, ribčevega fanta „lepega Janeza“ si ne more, kdor je kdaj v Bledu bil, misliti drugač govoriti kot po domače. Pa — kaj hočemo! Gosp. pisatelj, ki ne zná našega jezika, si je izvolil za predmet svoje igre našo prigodbo in po nji je igro napravil v svojem jeziku, češ, naj jo napravi kak drug v svojem domačem. O tem tedaj ne more biti nobene pravde. Sploh pa je postavil naš narod gorenski tako častno na oder gledišni, da ga radi pohvalimo za tega voljo. Dve stranki si stojite v tej igri nasproti: radoljški prihodar (Rentmeister) — ptujec — s svojima gojzdnarskima hlapcoma hoče terdovratno spolniti, kar mu ukaz francozke vlade zapoveduje: vagati in ceniti (nazadnje pač tudi uzmati) zlatnino in srebernino cerkvice M. Božje na jezeru, — cela druga množica je zoper njega; le župan zagoriški je bolj figa mož, toliko krepkeji pa se obnaša njegov pomočnik (podžupan), ki je zraven Ferjanke duša upora in zmage serčnih Blejk. Ta dva kakor tudi mlinarja in fajmoštra je gospod pisatelj posebno dobro pred oči postavil. Z mero, pokteri pa mojstre gledišnih iger merimo, ne

smemo pohlevne „dramatizirane episode“ meriti, ker pomisliti nam je, da je gosp. Germovnik čisto novinec na tem polji in da si je izbral malo prigodbo za svoj predmet. Ko bi bil okrajšal nektore predolge dvogovore in bi bil namesto njih vpletel par lepih pesem, za ktere je toliko priložnosti (mlinarju na pr. bi se kaj podala kakošna kratkočasnica), — ko bi bil Francozúnu prihodarju zasadil v serce kako psico, da bi mu bil boj z ljubeznijo izpeljanje njegovega povelja težil, — ko bi bil konec pervega akta krepkejši (effectvoller) in ko bi bil na koncu 2. akta zbor verlih Blejk pel globoko v serce segajočo Potočnikovo „Slavo Marije“ (Veš o Marija), bi bila igra na pol več vredna, in rekli bi, pisatelj je naredil, kar je bilo mogoče iz male stvarice. In to bi se dalo za drugo igranje ali za prestavo v slovenski jezik lahko popraviti. Narodni krajnski ples je bil dobro izpeljan, malarija blejskega jezera in njegove okolice pa je bila prava mazarija. Če ni mogel letošnji gledišni vodja s kakošno boljo podobo slovesa vzeti od Ljubljane, naj si drugo leto na Grintovcu osnuje gledišo, ne pa v Ljubljani! Mi hočemo naš najlepši kraj v spodobni podobi, ali pa nič. H koncu le še to: Naj bi bila spet ta nova skušnja, s kakošnim veseljem se sprejemajo domače reči, našim pisateljem živa spodbada, marljivim biti na domačem dramatičnem polji!

Iz Ljubljane. (Za pirhe kaj!) Ravno je prišla na svetlo v posebno zali opravi iz Blaznikove tiskarnice nova četvorka (Quadrille) pod imenom „Ljubice“ po slovanskih pesmah za klavir zložena od gosp. Franca Blažka, glasovodja (Kapellmeister) sedaj v Ljubljani bivajočega cesarskega regimenta nadvojvoda Franc Karlovega. Četvorki, ki jo je slavnoznani glasovodja blagi naši domorodki gospé Josipini Terpinčovi posvetil, se po pravici pravi „Ljubice“, ker je zložena iz najbolj priljubljenih slovanskih pesem; zato so se pa tudi „Ljubice“ povsod, v kasini in drugod, kjer jih je vojaška muzika igrala, radostno poslušale. Nadjamó se tedaj, da bojo kmali pot našle do vsacega klavirja ravno tako v Ljubljani kakor v Zagrebu, v Celji kakor v Varaždinu, v Novem Sadu kakor v Pragi itd. povsod, kjer so te pesmi znane. V Ljubljani se dobivajo pri gosp. Giontini-tu po 50 nov. kr. — Vodja ljubljanske katoliške družbe, častiti gosp. dr. Vončina so dali postaviti te družbe tudi v slovenskem jeziku natisniti; gosp. Praprotnik je dobro po domače povedal, kar je družbenikom treba vediti.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Ministerski ukaz od 15. sušca, veljaven za vse cesarske dežele razun Beneškega in vojaške Granice, veleva, da vsi prepiri in tožbe zastran službe in plačila (lona) med kmetijskimi gospodarji in pôsli in delavci spadajo vprihodnjič v opravilstvo politične (kantonske) gosposke, dokler se pôsli še v službi ali pa delavci v delu pri gospodarji ali da saj ni več kot 30 dní preteklo, kar so iz te službe stopili; po preteku tega časa pa grejo take prade pred sodniško gosposko. — Po tem ukazu so posli in delavci kakor tudi gospodarji na boljem, ker se morejo vprihodnjič taki prepiri namesto na dolgi poti pravde ob kratkem pri njih kantonski gosposki rešiti.

— Povedali smo ob svojem času, da kresijske gosposke v Avstrii zgor Anize in pod Anizo kakor tudi na Štajarskem imajo po cesarskem ukazu nehati. Ministerski ukaz od 24. sušca zdaj veleva, da 30. dan t. m. je konec teh gosposk, ker bo več del njih dozdanjih opravil deželno poglavarstvo samo prevzelo, nektore opravila pa se bojo izročile okrajnim gosposkam (Bezirksamt).

— Svet se zmiraj krajša; kmali ga ne bo nič. Pravijo, da iz Dunaja v Pariz in London se bo po dodelanih železnicah že mesca rožnika v 46 in 48 urah prišlo.

— Po cesarskem ukazu od 27. sušca so gospodarjem